

КЕВИН СЕНДС

Каточът на Бактора

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ АЛЕКСАНДЪР МАРИНОВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие The Blackthorn Key
Text copyright © 2015 by Kevin Sands
All rights reserved

Превод Александър Маринов
Редактор Стоян Меретев
Коректор Павлина Върбанова
Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2015
ISBN 978-954-27-1590-0

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Рецептите и лекарствата в тази книга действително се използвали от аптекарите. И не е случайно, че вече не са в употреба. Някои имат странични ефекти, други са опасни, а няколко са откровено смъртоносни. Така че, както се казва: „Не опитвайте това вкъщи“. Наистина.

ЧЕТВЪРТЪК, 28 МАЙ 1665 Г.

Възнесение Господне

ОТКРИХ Я.

Майстор Бенедикт каза, че това изобщо не го учудва. Каза още, че през изминалите три години няколко пъти бил почти сигурен, че най-сетне съм я открил. И все пак ми просветна едва в деня преди четиринайсетия ми рожден ден – толкова ясно, че реших, че сам Господ Бог шепне в ухото ми.

Майстор Бенедикт смята, че моменти като този трябва да се помнят. Затова – по негова заповед – записах формулата си. Заглавието е по негово предложение.

Най-тъпата идея във Вселената

*От Кристофър Роу,
чирак на майстор Бенедикт Блекторн, аптекар*

Метод на изработка:

Преровете личните бележки на своя майстор. Намерете рецепта, чието съдържание е скрито с таен шифър, и я дешифрирайте. После отмъкнете нужните съставки от запасите на майстора си. Накрая – това е най-важната стъпка – отидете при най-добрия си приятел, момче с дързък нрав и нездравомислецо точно като вас, и изречете следните думи: „Хайде да си направим оръдие“.

ПЪРВА ГЛАВА

– ХАЙДЕ ДА СИ НАПРАВИМ ОРЪДИЕ – КАЗАХ.

Том не ме слушаше. Изключително съсредоточен, прехапал език между зъбите си, той се стягаше за битка с препарираната черна мечка, която владееше предната част на дюкяна на майстор Бенедикт. Том съблече ленената си риза и я метна геройски върху антимоновите¹ чаши, които проблясваха на витрината до огъня. После грабна от най-близката дъбова полица гледжосания капак на един аптекарски буркан – „Лек на Блекторн против брадавици“ според написаното на етикета – и го вдигна пред себе си като миниатюрен керамичен щит. Точилката в дясната му ръка се заклати заплашително.

Том Бейли, син на Уилям Пекаря, беше най-ловкият престорен боец, когото бях срещал. Беше едва два месеца по-голям от мен, но вече около педя по-висок, с телосложение на ковач, ако и малко пухкав вследствие на редовните набези из пекарната на баща му. В дюкяна на майстор Бенедикт, далеч от ужасите на битката – смърт, болка, дори и от благия укор, – смелостта на Том не знаеше граници.

Той изгледа свирепо препарираната мечка и пристъпи

¹ Антимон – сребристойа метал. – Бел. прев.

към зловещо закривените ѝ нокти. Дъсченият под про-скърца. Том бутна стъкленото шкафче настрана и месин-говите везни задрънчаха. След това той вдигна покритото си с брашно оръжие за поздрав. Застиналият звяр изрева безмълвно в отговор през дългите цели три сан-тиметра зъби, които вещаеха смърт. Или поне няколко минути досадно лъскане.

Аз седях на щанда в дъното, провесил крака над пода, и потропвах с кожените подметки по резбования кедър. Знаех що е търпение – често ми беше необходимо с Том, чийто ум работеше по свой маниер.

– Не мисли, че ще позволя да откънеш овцата ми, господин Мечок! – рече той. – Днес няма да видиш милост от мен.

Внезапно Том се закова на място, а устремената напред точилка застина във въздуха. Направо можех да видя зъбните колелца, които се задвижиха в черепа му.

– Чакай... Какво? – той ме изгледа смяно. – Какво каза?

– Хайде да си направим оръдие – повторих.

– Какво значи това?

– Точно каквото си мислиш, че значи. Ние двамата. Да направим оръдие. Сещаш ли се? – разперих ръце. – Бум?

– Няма да стане – повдигна вежди Том.

– Защо?

– Защото не може някой ей така да направи оръдие, Кристофър.

Говореше, сякаш обясняваше защо огънят не се яде, на малко, глупаво дете.

– И как според теб се появяват оръдията? – настоях аз. – Някой ги прави. Да не мислиш, че Господ ни ги праща от небесата за Великите пости?

– Знаеш какво имам предвид.

Скръстих ръце.

– Не разбирам как така подобна идея не предизвиква поне малко въодушевление у теб.

– Вероятно защото никога досега не си прал пешкира след някоя от твоите измишльотини.

– Измишльотини? Не се занимавам с измишльотини.

– *Цяла нощ* повръщах след онази „отвара за сила“, която измисли – отвърна той.

Вярно, днес сенките под очите му като че бяха малко по-тъмни.

– О... Да. Извинявай – смутих се аз. – Май прекалих с черния охлюв. Трябваше да сложа по-малко.

– Трябваше да сложиш по-малко – потвърди Том.

– Ама че си лигльо – подхвърлих аз. – А и повръщането е полезно. Възстановява равновесието на телесните течности.

– Моите телесни течности са си добре – тросна се той.

– Този път обаче имам рецептата.

Грабнах пергаментата, който бях подпрял на везната за монети² на щанда, и го размахах пред очите му.

– Истинска рецепта. От майстор Бенедикт.

– Моля? Рецепта за оръдие?!

– Не е за цялото оръдие. За барута е.

Изведнъж Том притихна. Огледа бурканите около себе си, сякаш търсеше лек, който да го измъкне от ситуацията, сред стотиците отвари, билки и прахчета, с които беше затрупан дюкянът.

– Това е против закона.

– Да знаеш, рецептата не е против закона – рекох аз.

– Но да я приготвиш е.

Вярно беше. Само майсторите, при това онези с кралска грамота, имаха разрешение да правят барут. А аз определено не бях нито едното, нито другото.

² В миналото измервали дали монетите отговарят на определеното им тегло. – Бел. прев.

– Освен това лорд Ашкомб днес е по улиците – добави Том.

Е, *това* накара и мен да се замисля.

– Видял си го?

Том кимна.

– На „Чийпсайд“, след църковната служба. С двама кралски стражари.

– И как ти се стори?

– Страховит.

„Страховит“ беше точно както си го представях и аз. Лорд Ричард Ашкомб, барон на Чилингъм, беше верен генерал на крал Чарлз и кралски наместник за Лондон. Обикаляше града в издирване на банда убийци. В последните четири месеца петима души бяха открити мъртви в домовете си. Бяха ги вързали и измъчвали, а накрая им бяха разпорили стомасите и ги бяха оставили да умрат от загуба на кръв.

Трима от загиналите бяха аптекари – факт, поради който всяка вечер в сенките ми се привиждаха главорези. Не се знаеше какво точно искат убийците, но намесата на лорд Ашкомб издаваше, че кралят е твърдо решен да ги спре. Лордът се славеше като човек, който знае как да се отърве от враговете на короната – обикновено набиваше главите им на кол на градския площад.

И все пак беше излишно да бъдем *чак толкова* предпазливи.

– За какво му е да идва тук – опитах се да успокоя колкото Том, толкова и себе си. – Не сме убивали никого. А се съмнявам кралският наместник да се отбие в дюкяна за свещички.

– А твоят майстор? – попита Том.

– Той не се нуждае от свещички.

Том облеци очи.

– Имам предвид, *той* няма ли да дойде? Наближава време за вечеря.

Долових известен копнеж в думата „вечеря“.

– Майстор Бенедикт току-що си купи новото издание на определителя за билки на Кълпепър³ – отвърнах аз. – И двамата с Хю отидоха в кафенето. Надали ще се върнат скоро.

Том долепи керамичния щит до гърдите си.

– Това е лоша идея.

Скочих от щанда и се ухилих.

За да станете аптекар, трябва да проумеете едно: рецептата е всичко.

Не е като печенето на сладкиш. За отварите, кремозетите, мазилата и прахчетата, които приготвяше майстор Бенедикт – с моя помощ, – се изискваше изключително точна ръка. Една лъжичка по-малко селитра, една щипка анасон в повече... и неотразимият ви нов лек за воднянка ще се пресече и ще се превърне в безполезна зеленикава слуз.

Новите рецепти обаче не падаха от небето. Някой трябваше да ги открие. Процесът отнемаше седмици, месеци, дори години упорит труд. Също така не беше евтино: съставки, инструменти, въглища за огъня, лед за охладителната ваничка. Преди всичко обаче беше опасно. Буйни пламъци. Разтопени метали. Еликсири със сладък мирис, способни да изгорят вътрешностите на човек. Разтвори, на вид безобидни като бистра водича, но изпускащи невидими смъртоносни пари. При всеки следващ експеримент залагахме живота си на карта. Така че успешните формули бяха по-ценни и от злато.

Стига да можеш да ги разчетеш.

³ Никълс Кълпепър (1616–1654) – английски ботаник и лекар, автор на медицински и билкарски трудове. – Бел. прев.

√M08→

2726121514013009261926131428222907010901300926

1926131413251226110114192613140413010704141226

13141204051110101430010709101308011304

Том се почеса по бузата.

– Мислех, че ще бъде по-скоро с думи или нещо подобно.

– Зашифровано е – обясних аз.

– Защо винаги всичко е с шифър? – въздъхна той.

– Защото останалите аптекари са готови на всичко, за да откраднат тайните ни. Когато отворя свой собствен дюкян – рекох гордо, – също ще зашифровам всичко. *Никой* няма да може да отмъкне моите рецепти.

– Никой няма да иска твоите рецепти. Освен отровителите може би.

– Нали се извиних?

– А може би е зашифровано – продължи Том, – защото майстор Бенедикт не иска никой да го прочете. И под „*никой*“ имам предвид теб.

– Учи ме на нови шифри всяка седмица.

– На този научи ли те?

– Сигурен съм, че е възнамерявал да го направи.

– Кристофър!

– Аз обаче го разчетох. Виж – посочих съчетанието √M08→. – Това е шифър със заместване: всеки две цифри отговарят на една буква. Това тук дава насока как да ги заместиш. Започваме с 08 и го заместваме с „М“. И продължаваме да броим напред. Съответно 08 е „М“, 09 е „Н“ и така нататък. Ето.

Показах му таблицата, която бях направил.

А Б В Г Д Е Ж З И Й К Л М Н О
26 27 28 29 30 01 02 03 04 05 06 07 08 09 10

П Р С Т У Ф Х Ц Ч Ш Щ Ъ Ь Ю Я
11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25

Очите на Том заподскачаха от шифъра към редовете с цифри в началото на листа.

– Значи ако заместим числата с точните букви...

– ... ще получим текста.

Обърнах пергамента и му показах разшифровката, която бях написал с мастило отзад.

Барут

Една част въглен. Една част сяр. Пет части селитра. Стрий поотделно. Смеси.

Коего и направихме. Настанихме се край по-голямата витрина встрани от огнището – Том разумно отбеляза, че барутът и пламъците не са приятели. Той разчисти лъжиците за пускане на кръв от масата и донесе хаванчетата и чукалата от витрината до мечката. Аз пък се заех да търся бурканите със съставки по полиците.

Стрих въглена. Облаци сажди блъвнаха във въздуха и се смесиха с дъха на земя от сушените корени и билки, окачени по гредите на тавана. Като хвърляше тревожни погледи към входната врата, притеснен да не би майстор Бенедикт да се върне, Том се зае със селитрата и взе да троши кристалите, на вид като обикновена трапезна сол. Сярата вече беше на ситен жълт прах. Оставих Том да забърка съставките в едно, а аз намерих в килера отзад парче месингова тръба, запечатана от единия край. До затворения край имаше дупчица, която разширих с един

пирон. Пъгнах вътре парченце плетен, пепеляв на цвят шнур.

Том повдигна вежди.

– Майстор Бенедикт разполага с фитил за оръдие?

– Използваме го, за да палим разни неща от разстояние – обясних аз.

– Като се замислиш – подхвърли той, – може би това, че трябва да си на разстояние, когато палиш нещо, означава просто, че не бива да го палиш.

В крайна сметка получихме безвредна на вид смес – просто ситен черен прах. Задържах тръбата изправена, а Том изсипа праха през отвора. Отстрани се посипа тънка струйка и зрънцата въглен се разпиляха по пода. Натъпках барута в тръбата с помощта на памучна тапа.

– Какво да използваме вместо гюле? – рече Том.

В дюкяна на майстор Бенедикт не открихме нищо, което да пасне плътно в тръбата. Най-доброто, което намерих, бяха шепи оловни сачми, от които отлюспвахме по малко за лечебните си смеси. Сачмите изтракаха в месинга и тупнаха глухо върху памука на дъното.

Сега ни трябваше мишена, при това бързо. Подготовката отне доста повече от очакваното и въпреки уверенията пред Том, че майстор Бенедикт няма да се прибере скоро, знаех, че поведението му не беше много предсказуемо.

– Няма да го палим навън – отсече Том.

Имаше право. На съседите нямаше да им се понрави, ако из трапезарията им засвистяха оловни сачми. Препарираният бобър на камината беше изкушаваща мишена, но и майстор Бенедикт надали щеше да погледне с добро око, ако подемехме война с животните в дюкяна.

– Какво ще кажеш за това? – посочих аз.

На тавана до огнището бе закачено малко желязно котле.

– Може да стреляме по дъното.

Том разбута антимоновите чаши на другата маса и направи място за котлето. Вдигнах оръдието и го притиснах о корема си, за да не мърда. Том откъсна парче пергамент от разшифрованата ни рецепта и го задържа над огъня, за да пламне. После запали фитила на оръдието. Засвяткаха искри и пламъкът се втурна към тръбата като огнен стършел. Том залегна зад щанда и надникна отгоре.

– Гледай само – ухилих се аз.

Последва гърмеж, от който тъпанчетата ми едва не се пръснаха. Проблесна огън и изскочи облак дим, след което тръбата даде откат като побеснял вол и се заби точно между краката ми.

ВТОРА ГЛАВА

СТОВАРИХ СЕ НА ДЪСКИТЕ КАТО ЧУВАЛ С БРАШНО. ОРЪДИЕТО издрънча на пода до мен и се изтърколи встрани. От единия край все още се точеше дим. Някъде отдалече чух глас, който питаше:

– Добре ли си?

Свих се на кълбо, притиснал с шепи слабините си, и се опитах да не повърна.

Всичко беше потънало в дим и сякаш самият въздух беше посивял. Том изникна в облака, като размахваше ръце и кашляше.

– Кристофър? Добре ли си?

– Мммннгффф – отвърнах аз.

Том огледа дюкяна за някакъв цяр, който би могъл да ми помогне, но за съжаление нямаше „Компрес на Блекторн за болки в интимните части“. Внезапно Том се обади прегракнало:

– Кристофър?

Присвих очи сред пушека. И изтърпнах. Не само аз го бях отнесъл в десетката. По котлето, в което се бях прицелил толкова внимателно, нямаше и драскотина. Мечокът в ъгъла обаче вече имаше сериозни основания да се гневи. Оловните сачми от оръдието ни бяха направили

козината между краката му на дреб. Той ни се блещеше в тих гняв, докато сламените му вътрешности се сипеха на купчинка между лапите му.

Том залепи длани на бузите си и възкликна:

– Майстор Бенедикт ще ни убие.

– Спокойно – отвърнах аз, а болката взе да заглъхва пред кълбото ужас, в което се сви стомахът ми. – Чакай. Ще го поправим.

– Как? Да не би в килера да имаш резервни слабини за мечка?

Том стисна бузи и изстена.

– Просто... Остави ме да помисля малко – рекох му аз.

Естествено, майстор Бенедикт избра именно този момент, за да се прибере.

Дори не беше прекрачил прага, когато застина на място. Беше доста висок и се налагаше да се приведе, за да мине през вратата. Майсторът просто се закова на входа прегърбен. Вечерният ветрец се заигра с дългите тъмни къдрици на перуката му. Той стискаше в дългнестите си ръце пред гърдите голяма книга в кожена подвързия: новото издание на определителя за билки на Кълпепър. Под тъмното кадифено палто се виждаше широкият цяла педя виненочервен пояс, омотан около кръста му. Поясът беше обсипан с джобове, не много по-големи от човешки палец. Във всеки джоб беше затъкната стъкленица, запушена с коркова тапа или с восък. Имаше и кесийки, пълни с всякакви полезни неща: кремък и прахан, пинсети, сребърна лъжица с дълга дръжка. Майсторът сам беше измислил пояса, за да носи съставките и лековете си – поне онези, които не мъкнех аз, когато тръгнем на домашно посещение.

Майстор Бенедикт се вторачи в месинговото оръдие, което се беше изгъркаляло точно в краката му. От дулото все още се виеше тънка струйка дим. Очите му се

стрелнаха от тръбата към нас двамата на пода и се свиха в тесни цепки.

– Няма ли да влизаме, Бенедикт? – прогърмя нечий глас зад него. – Навън е студено.

Широкоплещестият мъж избута майстора с рамо, влезе и отупа праха от обшитото си с кожа наметало. Беше Хю Когсхол, който беше завършил като чирак на майстор Бенедикт преди петнайсет години. Хю вече беше майстор и притежаваше частна работилница в съседния квартал.

Хю сбърчи нос.

– Мирише на...

Погледът му се спря на нас двамата с Том и гласът му секна. Той покри уста с ръка и хвърли кос поглед към майстор Бенедикт.

Надигнах се от пода внимателно и се изправих пред него. Том застана до мен, скован като статуя.

На челото на майстор Бенедикт бе избила тъмна, дебелина вена. Той проговори с леден глас:

– Кристофър?

Преглътнах сухо.

– Дда, майсторе?

– Да не би, докато ме нямаше, тук да се е водила война?

– Не, майсторе.

– Тогава някаква свада? Или спор за дворцовата политика? – думите му бяха просмукани от сарказъм. – Да не би пуританите отново да са окупирали парламента и да са сваляли нашия наскоро завърнал се крал⁴?

Лицето ми гореше.

– Не, майсторе.

⁴ През 17-и век пуританите, предвождани от Оливър Кромуел, арестуват и обезглавяват крал Чарлз I (1649) и основават де факто република; след смъртта на Кромуел през 1658 г. крал Чарлз II (1630–1685) получава покана да се завърне на трона на Англия след дългогодишно изгнание във Франция. – Бел. прев.

– В такъв случай – рече той и скръдна със зъби – би ли ми обяснил защо, за бога, си гръмнал мечока ми?

– Не беше нарочно – отвърнах аз. До мен Том закима трескаво. – Стана грешка.

Това явно го вбеси още повече.

– Какво, целил си се в бобъра, но не си улучил?

Не събрах сили да проговоря. Посочих котлето, все още килнато настрани във витрината до огнището. Майстор Бенедикт замълча за миг, а после отрони:

– Стрелял си с оловни сачми... по желязно котле... от два метра?

Погледнах Том.

– Аз... Ние... Да?

Майсторът затвори очи и се хвана за челото. После се наведе към нас и рече:

– Томас...

Том потръпна. Зачудих се дали няма да припадне.

– Да, сър?

– Отивай си вкъщи.

– Да, сър.

Той се измъкна настрани, като не спираше да се кланя непохватно. Взе ризата си от витрината, изскочи на улицата и хлопна вратата след себе си.

– Майсторе... – започнах аз.

– Мълчи – отсече той.

Млъкнах.

Обикновено в такива случаи чиракът – в този случай аз – би получил един здрав, хубав пердах. За трите години, които бях прекарал с майстор Бенедикт обаче, той не ме беше удрял – нито веднъж. Това бе толкова необичайно, че беше необходима цяла година под негова опека, за да осъзная, че явно наистина нямаше намерение да ме удря – когато и да било. Том, който се срещаше с тежката ръка на баща си всеки ден, намираще това за

нечестно. Аз пък смятах, че е съвсем честно, понеже бях прекарал първите единайсет години от живота си в сиропиталището „Крипългейт“, където възпитателите раздаваха шамари като сладки на празник.

Понякога обаче ми се искаше майстор Бенедикт да ме удря от време на време. Вместо това, когато направех нещо не както трябва, той ме поглеждаше някак особено. Разочарованието му започваше да ме гризе като червей, загнездваше се в сърцето ми и отказваше да излезе оттам.

Както стана и сега.

– Гласувам ти доверие, Кристофър – каза майстор Бенедикт. – Всеки ден. Дюкянът. *Домът* ни. Така ли се отнасяш с него?

Сведох глава.

– Аааз не исках...

– Оръдие! – пламна майсторът. – Можеше да си изгориш очите. Тръбата можеше да избухне. А ако беше успял да улучиш котлето – явно Господ пази глупаците, защото за мен е непонятно как си го пропуснал, – щеше да се наложи да те стържа от стените от сега до Коледа. Нямах ли поне капка разум?

– Съжالياвам – промърморих.

– И си гръмнал проклетия ми мечок.

Хю не се сдържа и прихна.

– Не го окуражайвай – скастри го майстор Бенедикт. – Доста съм се напатил и от теб!

Хю вдигна ръце помирително. Майсторът се обърна отново към мен и попита:

– И откъде изобщо намери барут?

– Направих го – отвърнах аз.

– *Направил* си го?

Той най-сетне забеляза бурканите по масата. После видя и пергаментата с шифъра, които бяхме оставили до тях с Том. Майстор Бенедикт се взря в него и го обърна.

Изржението на лицето му беше неразгадаемо.

– Разшифровал си това? – запита той.

Кимнах.

Хю взе листа от ръката му и го огледа. После погледна него. Двата като че се разбраха тихомълком, но не схванах за какво точно. Внезапно ме обзе надежда. Може би щеше да се зарадва, че се бях справил сам със загадката.

А може би не. Майстор Бенедикт ме мушна с кокалестия си пръст в ребрата.

– Щом си толкова изобретателен, искам да напишеш рецептата за днешното си приключенище. Трийсет пъти. След това я препиши още трийсет пъти – на латински. Първо обаче ще подредиш дюкяна. Всичко да си иде на мястото. После ще изтъркаш пода. На дюкяна, на работилницата, както и всички стъпала в къщата. Тази вечер. Чак до покрива.

До покрива? Сега вече наистина ми се доплака. Вярно, тази вечер не се бях проявил като ангелче, но чираците и без това бяха подложени на труд до изтощение. Майстор Бенедикт може и да беше по-благ от останалите майстори, но не ми спестяваше задълженията. Дните ми започваха, преди петлите да пропеят в шест. Ставах първи и приготвях дюкяна, после трябваше да упътвам клиентите, да помагам на майстора в работилницата, да се упражнявам и сам, да уча и прочее, при това доста след залез слънце. После трябваше да прибера всичко, да приготвя вечеря и да почистя дюкяна, преди да легна да спя на сламеника, който ми служеше за легло. Имах почивка само в неделите и на някой друг празник. А тази година имаше двоен празник, което се случваше веднъж на десетилетие: днес беше Възнесение, а утре – Кралска дъбница⁵. Бях чакал тази почивка цяла година.

⁵ Кралска дъбница (англ. Royal Oak Apple Day) – празник в чест на възстановяването на монархията в Англия. – Бел. прев.

Чирашките ми документи гласяха, че майстор Бенедикт нямаше право да ме кара да работя на празник. Според същите тези документи обаче аз нямах право да крада от запасите му, да правя барут и да гърмя по препарирани мечки. Или по каквито и да било мечки. Зато ва просто отпуснах рамене и рекох:

– Да, майсторе.

Върнах бурканите и съставките по полиците. Майсторът взе оръдието ни и го скри в работилницата отзад. Следващите няколко минути прекарах в събиране на омазаните в сажди оловни сачми, пръснали се по всички къшета на дюкяна. След това се зачудих какво да правя с бедния мечок.

След като беше окачил зад щанда аптекарския си пояс с шишенцата със съставки и лекове, майстор Бенедикт се беше скрил отзад. Преместих поглед от пояса към мечока в ъгъла. Дали ако не зашиехме няколко джоба на някакво одеяло и не го увиехме около кръста на мечока...

– На твое място не бих го направил.

Хю се беше отпуснал в стола до огнището и прелистваше новия билков определител на майстора. Дори не ме гледаше.

– Нямах намерение да ползвам *същия* пояс – рекох оправдателно. – Но не мога да го оставя така – замислих се. – Дали да не му сложим едни бричове?

Хю поклати глава.

– Доста странно момче си.

Преди да отвърна, входната врата се отвори със скърцане. Подуших посетителя, преди да го видя – остра воня, смес от парфюм с розова вода и миризмата на телесата му.

Беше Натаниъл Стъб – аптекар, чийто дюкян се намираще през две улици. Вясваше се веднъж в седмицата, за да ни отрови въздуха. Целта му беше да шпионира

най-близката конкуренция, доколкото „конкуренция“ беше точната дума. *Ние* предлагаме истински лекарства. Той печелеше от продажбите на хапчетата „Ориенталска панацея на Стъб“, които лекували всяка болест от шарка до чума – според листовките, които лепеше на всеки тъгъл. Доколкото знаех, единственият доказан ефект от хаповете на Стъб беше намаленото тегло на кесията.

И все пак клиентите му ги купуваха с шепи. Стъб не се свенеше да демонстрира благосъстоянието си: дебелите му пръсти бяха обсипани с тежки пръстени със скъпоценни камъни, в ръката му се поклащаше бастунче със сребърна змийска глава, а над лъскавата копринена риза беше наметнал жакет от брокат. Долният край на ризата стърчеше нелепо от отворения му дюкян – уж по последната мода. На мен ми изглеждаше, сякаш си е натъпкал гащите с целувки.

Стъб махна на Хю отсечено с бастунчето.

– Когсхол.

Хю кимна в отговор.

– Къде е? – попита Стъб.

Отговорът на Хю ме изпревари:

– Бенедикт е зает.

Стъб опъна жакета си и огледа дюкяна. Както обикновено, погледът му се задържа на полиците зад тезгяха, където стояха най-ценните ни съставки, например диамантеният прах и златните пращинки. Накрая все пак забеляза, че стоя до него.

– Ти ли си чиракът?

Беше празник и бях свалил синята престилка, която чираците бяха задължени да носят. Нищо чудно, че не ме беше разпознал – все пак живеех тук едва от три години.

Кимнах.

– Да, майстор Стъб.

– Ами отивай да го доведеш тогава – нареди той.

Заповедта ме накара да се замисля. Принципно от мен се очакваше да изпълнявам само командите на собствения си майстор. От друга страна, проявата и на най-малкото неуважение към друг майстор би могло да ми навлече сериозни проблеми пред Гилдията на аптекарите, а Стъб не беше от хората, с които да си пробваш късмета. Въпреки това нещо в отношението на Хю ме наведе на мисълта, че е по-добре да спестя на майстор Бенедикт срещата със Стъб тази вечер. И така направих втората си грешка за вечерта – поколебах се.

Стъб ме удари.

Фрасна ме отстрани по главата с края на бастунчето. Зъбите на сребърната змия се впиха в меката част на ухото ми с пронизваща болка. Залитнах към шкафчето и притиснах ухо с ръка, като извиках – колкото от болка, толкова и от изненада.

Стъб избърса бастунчето в ръкава на жакета си, сякаш досегът с мен го беше омърсил.

– Казах да го доведеш.

Лицето на Хю потъмня.

– Казах ви, че Бенедикт е зает. А момчето не е ваше. Внимавайте с ръцете.

На лицето на Стъб се изписа отегчение.

– Момчето не е и ваше, Когсхол. Вие пък внимавайте с приказките.

Майстор Бенедикт се появи на вратата зад щанда. Бърсеше ръце в един парцал. Огледа ни и повдигна вежди.

– Какво искаш, Натаниъл? – попита.

– Не чу ли? – отвърна Стъб. – Станало е ново убийство – той се ухили. – Или пък вече знаеш за него...